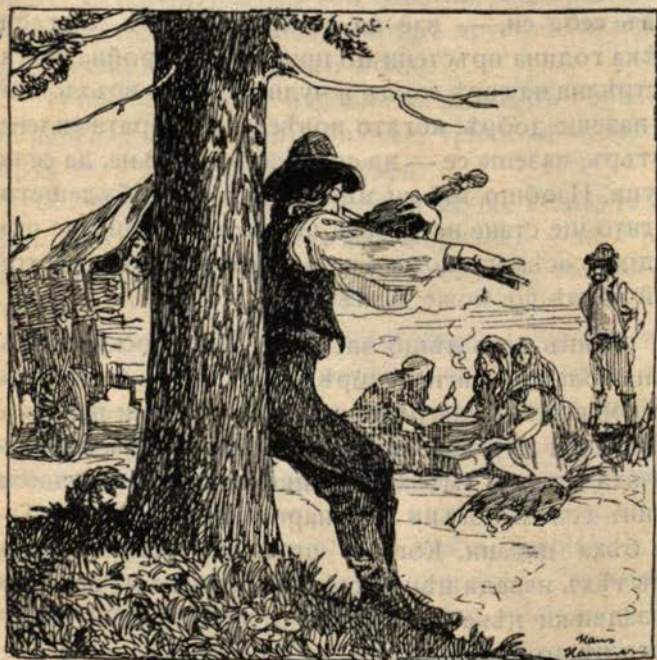

Неговиятъ приятель, гарванътъ, дойде. — Борътъ побърза да му съобщи — какво е чулъ днесъ.

— Точка! — това е било цигулка. Само цигулката може да изглежда тъй, само тя може да пѣе тъй хубаво, ураа! . .

Радостта на бора бѣше безъ край.

— Азъ трѣбва да стана цигулка! Азъ искамъ да пѣя и да плача като цигулката на циганина!

Ала единъ день се понесе буря надъ гората. Тя дойде съ гръмъ и мълния, съ шумъ и писъкъ. Тя тъй привеждаше здравитѣ и пѣргави върхове на дърветата, че тѣ неиздържаха и праскаха подъ нейнитѣ сили. Тѣй падна и върхътъ, хубавиятъ и добръ-о-